

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko B. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 lipca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana B. C. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 lipca 2019 r., zmieniającego zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 23 października 2018 r. poprzez oddalenie powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W. ponad kwotę 67 556,81 zł oraz oddalającego apelację pozwanej w pozostałym zakresie.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju

judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub oczywista zasadność skargi kasacyjnej i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli zachodzi przynajmniej jedna z nich.

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że do oczywista zasadność skargi wynika z błędnego zastosowania art. 69 ust. 1 p.b. oraz art. 6 k.c. Zdaniem skarżącej w sprawie nie doszło do udzielenia przez powoda kredytu pozwanej, ponieważ nie doszło do „rzeczywistego przekazania jej środków”, lecz jedynie do formalnego zawarcia umowy kredytu oraz wydania dyspozycji przełania środków na wskazane w umowie rachunki bankowe.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania oparte na twierdzeniu o oczywistej zasadności. wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym jej uwzględnienie skargi. Nie wystarcza naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, tylko jego następstwa polegające na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia.

Pozwana nie uczyniła zadość wymaganiom stawianym prawidłowemu uzasadnieniu powołanej przez siebie przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Sąd drugiej instancji szczegółowo przeanalizował dyspozycje przelewów powoda na rzecz pozwanej i ustalił, że numer rachunku, którego dotyczy dyspozycja z dnia 1 stycznia 2015 r. jest zgodny z numerem rachunku wskazanym przez pozwaną. O dokonaniu tego przelewu świadczy również fakt, że pozwana dokonywała częściowej spłaty kredytu, co byłoby działaniem nieracjonalnym z jej strony, gdyby na jej konto nigdy nie wpłynęły żadne środki. Twierdzenia podniesione przez skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odnoszą się do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia przyjętej przez Sąd odwoławczy jako podstawa subsumpcji. Ustalenia stanu faktycznego nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3, art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i nie jest dopuszczalne pośrednie ich kwestionowanie poprzez stawianie zarzutów dotyczących prawa materialnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Uwzględniając okoliczności sprawy, sytuację majątkową pozwanej, charakter dochodzonego roszczenia Sąd Najwyższy w oparciu o zasadę słuszności oddalił wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego (art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

jw